

РЕШЕНИЕ

№ 29092

гр. София, 20.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Ана Методиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5252** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ана Методиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на „А1 България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], подадена чрез юрк. П. Ш., срещу Решение № 1022/23.03.2026 г., постановено по АНД № 3971/2025 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 4/13.02.2025 г., издадено от председателя на Комисията за регулиране на съобщенията. С наказателното постановление на дружеството-жалбоподател, на основание чл. 53, ал. 1 във връзка с чл. 83, ал. 1 ЗАНН и чл. 326а, ал. 2 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС), е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева за нарушение на чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера от Националния номерационен план. В касационната жалба се релевира доводи за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. Касаторът поддържа, че дружеството не е извършило вмененото нарушение и че при издаването на наказателното постановление са допуснати съществени нарушения на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Поддържа се, че нарушението, обстоятелствата по извършването му и доказателствата, които го установяват, не са описани ясно, пълно и непротиворечиво. Сочи се, че неправилно е посочена датата на нарушението – 28.10.2023 г., при положение че в наказателното постановление се съдържат няколко релевантни дати – 26.10.2023 г., когато е прекратен договорът за мобилни услуги, и 28.10.2023 г., когато е сключен договор с К. Ж. за процесния номер.

Поддържа се, че не е обосновано защо именно 28.10.2023 г. се приема за дата на нарушението. Касаторът сочи, че съгласно чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации връщането на номера следва да се извърши при условията и по реда, договорени в процедурата по чл. 31, ал. 1 от спецификациите, като според приложимата Процедура за преносимост на мобилни номера е предвиден срок до 35 дни за връщане на номера, поради което счита, че към 28.10.2023 г. този срок не е бил изтекъл.

Навеждат се и доводи, че в наказателното постановление не е посочено мястото на извършване на нарушението, което според касатора представлява липса на задължителен реквизит и самостоятелно основание за отмяна. Поддържа се още, че обвинението е неясно, тъй като не ставало ясно въз основа на какъв сигнал или жалба е образувано административнонаказателното производство, не било изяснено какъв точно е договорът, прекратен на 26.10.2023 г., както и защо на 28.10.2023 г. е сключен договор с К. Ж. за същия номер. Касаторът излага собствен анализ на фактическата обстановка и поддържа, че както „А1 България“, така и „Виваком България“ са действали в интерес на крайния ползвател, за да бъде запазен и безпроблемно използван номерът. Соци и неправилна правна квалификация, като поддържа, че при изложените факти евентуално би могло да се обсъжда приложението на чл. 22, ал. 1 от Функционалните спецификации, а не на чл. 22, ал. 5, доколкото последната разпоредба не съдържа самостоятелно уредени срок и процедура за връщане на номера. При условията на евентуалност поддържа, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като това било първо подобно нарушение за дружеството, не са настъпили вредни последици за абоната и дружеството е съдействало изцяло на проверяващите органи.

Прави искане решението на Софийски районен съд да бъде отменено, както наказателното постановление. Претендира разноси за двете съдебни инстанции. Касаторът се представлява от юрк. Ш..

Ответникът – председателят на Комисията за регулиране на съобщенията, оспорва касационната жалба като неоснователна и поддържа становище за правилност на въззивното решение. Излага, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, в законоустановената форма и при сазване на процесуалните правила. Поддържа, че нарушението е ясно, конкретно и пълно описано, като от фактическото обвинение недвусмислено се установява, че след прекратяване на договора с предходния абонат касаторът не е върнал номера на държателя на номерационния ресурс, а вместо това го е предоставил за ползване на нов абонат. Според ответника именно това действие съставлява нарушение на чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации. Оспорва твърденията за неправилно определена дата и място на нарушението и поддържа, че не са налице предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Прави искане съдът да остави в сила въззивното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът се представлява от юрк. П..

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, становищата на страните и провери обжалваното съдебно решение с оглед правомощията си по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима – подадена е в срока по чл. 211 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, от надлежна страна и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт.

За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е приел от фактическа страна следното:

Мобилен номер 359878341616 представлява национално значим номер от Националния номерационен план, като държател на номерационния ресурс е „Виваком България“ ЕАД.

На 12.12.2018 г. номер 359878341616 е пренесен от мрежата на „Виваком България“ ЕАД в мрежата на „А1 България“ ЕАД, поради което след този момент е използван в мрежата на приемащия доставчик „А1 България“.

Към релевантния период процесният номер е бил предоставен за ползване на абонат на „А1 България“ по договор за мобилни услуги, който е бил прекратен на 26.10.2023 г.

На 28.10.2023 г., след прекратяване на посочения договор, „А1 България“ ЕАД е сключило нов договор за мобилни услуги с К. П. Ж., по силата на който същият мобилен номер 359878341616 е предоставен за ползване на нов абонат.

Във връзка с постъпил в Комисията за регулиране на съобщенията сигнал е извършена проверка относно спазването на правилата за преносимост на номера. В хода на проверката е установено, че след прекратяване на договора с предходния абонат номерът не е върнат на предприятието – държател на обхвата на номера, а е останал в мрежата на „А1 България“ и е предоставен на друг краен ползвател.

За установеното е съставен Акт за установяване на административно нарушение № Б-023/21.10.2024 г. срещу „А1 България“ ЕАД за нарушение на чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации за осъществяване на преносимост на национално значими номера. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН дружеството е депозирало писмено възражение срещу акта.

Въз основа на съставения акт председателят на Комисията за регулиране на съобщенията е издал Наказателно постановление № 4/13.02.2025 г., с което на „А1 България“ ЕАД, на основание чл. 326а, ал. 2 ЗЕС, е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лева за нарушение на чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации.

Въз основа на така установената фактическа обстановка от правна страна Софийският районен съд е приел, че административнонаказателното производство е проведено при спазване на процесуалните изисквания, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи и в предвидените от закона срокове, както и че нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно. Приел е, че от обективна страна е осъществен съставът на нарушението по чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации, тъй като след прекратяване на договора с предходния абонат касаторът не е върнал процесния номер на предприятието – държател на номерационния ресурс, а го е предоставил за ползване на нов абонат, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Решението е правилно.

При служебната проверка по чл. 218, ал. 2 АПК настоящият съдебен състав не констатира пороци, засягащи валидността и допустимостта на обжалваното решение. Административнонаказателното производство е проведено от компетентни органи. Актът за установяване на административно нарушение е съставен от оправомощено длъжностно лице при Комисията за регулиране на съобщенията, а наказателното постановление е издадено от председателя на Комисията за регулиране на съобщенията в рамките на предоставените му от закона правомощия.

Правилни са фактическите изводи на въззивния съд, тъй като същите се основават на събраните по делото писмени и гласни доказателства, обсъдени в тяхната съвкупност и взаимна връзка. По делото не съществува спор относно обстоятелствата, че процесният мобилен номер е национално значим номер от Националния номерационен план, че държател на съответния номерационен ресурс е „Виваком България“ ЕАД, че номерът е бил пренесен в мрежата на „А1 България“ ЕАД

и че след прекратяване на договора с предходния абонат на 26.10.2023 г. същият номер е предоставен на 28.10.2023 г. на нов абонат в мрежата на касатора. Спорът между страните е изцяло правен и е съсредоточен върху въпроса дали това поведение съставлява нарушение по чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации, както и дали административнонаказателното производство е проведено при спазване на процесуалните изисквания на закона.

Неоснователни са възраженията на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на наказателното постановление, изразяващи се в непълно и неясно описание на нарушението.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН наказателното постановление следва да съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, както и обстоятелствата, при които е осъществено. Предназначението на този реквизит е да индивидуализира деянието по начин, позволяващ на санкционираното лице ясно да разбере в какво е обвинено и да организира адекватно защитата си. Не всяка непълнота или неточност в описанието обаче съставлява съществен порок, а само тази, която води до неяснота на обвинението или до ограничаване правото на защита. В случая настоящият съдебен състав не констатира подобен порок. В наказателното постановление е описано по достатъчно ясен и конкретен начин, че след прекратяване на договора с предходния абонат „А1 България“ ЕАД не е върнало процесния номер на предприятието – държател на номерационния ресурс, а вместо това го е предоставило за ползване на нов абонат. Описани са както номерът, чието администриране е предмет на спора, така и релевантните действия на санкционираното дружество, които административнонаказващият орган е възприел като противоправни. От словесното описание на нарушението без затруднение се извлича фактическото обвинение и не съществува неяснота относно деянието, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. Неоснователни са и доводите на касатора относно неправилно приложение на материалния закон. Същинското възражение е, че разпоредбата на чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации не съдържа самостоятелно уредени срок и процедура за връщане на номера, а препраща към процедурата по чл. 31, ал. 1, поради което според касатора до изтичане на предвидения в нея 35-дневен срок не може да се приеме, че е налице нарушение. Настоящият съдебен състав не споделя това становище. Действително чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации препраща към ред и условия, договорени между предприятията, но това препращане не лишава нормата от самостоятелно нормативно съдържание. Задължението, въведено от разпоредбата, е ясно и недвусмислено — при прекратяване на договора в предвидените от нормата хипотези приемащият доставчик следва да уведоми държателя на обхвата на номера и да върне номера. Процедурата по чл. 31, ал. 1 конкретизира единствено техническия ред и сроковете за изпълнение на това задължение, но не създава самото задължение, което произтича пряко от функционалните спецификации.

Предвиденият в процедурата 35-дневен срок не може да се тълкува като период, в рамките на който приемащият доставчик придобива право свободно да се разпорежда с пренесения номер като със собствен номерационен ресурс. Подобно тълкуване би противоречало на целта на регулацията. След пренасянето номерът не престава да бъде част от номерационния обхват на предприятието – държател на ресурса, а приемащият доставчик получава единствено правото временно да го администрира във връзка с предоставянето на услуга на конкретен краен ползвател. След прекратяване на това правоотношение приемащият доставчик не разполага с нормативно призната възможност по собствена преценка да предоставя същия номер на трето лице в собствената си мрежа, независимо дали формално е изтекъл техническият срок за връщането му. Следователно 35-дневният срок определя единствено максималната времева рамка

за техническото изпълнение на действията по връщане, но не легитимира поведение, което обективно осуетява изпълнението на самото задължение. В конкретния случай нарушението не се изразява в обикновено бездействие до изтичане на срок, а в активно поведение, несъвместимо със задължението за връщане на номера — само два дни след прекратяване на договора касаторът е предоставил процесния номер на нов абонат, с което фактически го е третираше като собствен ресурс. Именно към момента на това предоставяне противоправното поведение е получило външен израз и е станало обективно установимо, поради което правилно административнонаказващият орган е възприел 28.10.2023 г. като дата на нарушението.

Неоснователно е и възражението за липса на място на извършване на нарушението. Дори да се приеме, че мястото не е индивидуализирано с максимална прецизност, този евентуален порок не е съществен. Нарушението е индивидуализирано чрез конкретен мобилен номер, конкретен времеви момент и конкретни действия по предоставянето му на нов абонат след прекратяване на предходното правоотношение. При такава степен на индивидуализация за санкционираното лице не е съществувало съмнение относно предмета на обвинението, поради което правото му на защита не е било ограничено.

Неоснователни са и доводите за неправилна правна квалификация. Липсата на цифрово посочване на конкретна точка от процедурата по чл. 31, ал. 1 не представлява съществен порок, когато словесното описание на нарушението ясно сочи кое задължение е нарушено. В случая наказателното постановление недвусмислено сочи, че нарушението се състои в невръщане на номера и предоставянето му на нов абонат. Между словесното описание на нарушението и дадената правна квалификация не е налице противоречие или несъответствие. Самият касатор е разбрал естеството на обвинението и е организирал защитата си именно срещу този състав, което изключва твърдяното ограничаване на правото му на защита.

Неоснователно е и възражението, че евентуално би следвало да намери приложение чл. 22, ал. 1, а не чл. 22, ал. 5 от Функционалните спецификации. Двете разпоредби уреждат различни хипотези и не са взаимозаменяеми. При установените факти релевантна е именно специалната уредба на ал. 5, отнасяща се до задълженията на приемащия доставчик след прекратяване на договора при пренесен номер.

Правилен е и изводът на районния съд, че не са налице предпоставки за приложение на чл. 28 ЗАНН. Преценката за маловажност се извършва въз основа на конкретните факти и степента на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. В случая нарушението засяга установения регулаторен режим относно управлението и преносимостта на национално значими номера — обществена сфера, изискваща висока степен на предвидимост, проследимост и равнопоставеност между доставчиците. Правилата за преносимост не обслужват единствено отношенията между отделен оператор и отделен абонат, а гарантират законосъобразното управление на ограничен публичен ресурс — номерационния план. Обстоятелството, че не се установяват преки вредни последици за конкретния абонат, не обуславя автоматично маловажност. Нарушението е формално и съставомерността му не е обусловена от настъпването на вредоносен резултат. Самото неизпълнение на нормативно установеното задължение е достатъчно за ангажиране на административнонаказателната отговорност. Не се установяват и такива многобройни или изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосновават отклонение от общия режим на санкциониране. Обстоятелството, че това е първо установено нарушение за дружеството, представлява обичайно смекчаващо обстоятелство, но само по себе си не е достатъчно да обоснове по-ниска степен на обществена опасност, отличаваща случая от типичните нарушения от този вид.

Наложената имуществена санкция е в минимално предвидения от закона размер, поради което не са налице основания за нейното редуциране.

С оглед на изложеното настоящата касационна инстанция приема, че въззивното решение е правилно. Софийският районен съд е обсъдил релевантните доводи на страните, установил е правилно фактическата обстановка и е приложил правилно материалния закон. Не се установяват касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, които да обосновават отмяна на обжалваното решение, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане, на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на Комисията за регулиране на съобщенията следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция в размер на 66,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град. XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1022/23.03.2026 г., постановено по АНД № 3971 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА „А1 България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Комисията за регулиране на съобщенията, със седалище и адрес [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента).

Решението е окончателно.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ:**